

φωνάζετε νυχθημερόν
εις ένα τόνον γοερών

πώς από πείνα οίγουρα θ' αφήσετε τὰ κώλα.

* Έχει δίκηο κι' ὁ Δραγούμης, ἐποῦ θέλει τώρα πάλι
νέους φόρους νὰ σὰς βάλῃ.

* Ὅταν βλέπῃ τόσο κέφι καὶ πολλὴ κουδαρνταλῆμι
γὰ τρελλὸ μασκαραλῆμι,
σκέπτεται πὼς ὁ λαὸς ἔχει κομποδέμα τὰ,
κι' ἂν φωνάζῃ πὼς πεινᾷ, μὰ τὸ λέει φέμματα.

Πλὴν ἐλάτε* στὰ σωστά σας,
καὶ τὰ κομποδεματὰ σας
λύστε τὰ χωρὶς ἀστεία.

Τόσο γλέντι τί θηλοὶ ;
δὲ τρέχουν πακτωλοὶ,
πλοῦτος, εὖλος, εὐρωστέα.

Ρίχτε το' στὸ ρεμπάλιῶ,
κι' ἂν ἀνθρώπων μακαλειῶ
ἔχη γίνῃ τὸ Βερντέν.

* Ἐδῶ κρήνων εὐωδιά,
ἔδῶ πέρα, βρε παιδιὰ,
παίζουν Καραγκιζῶ-Μπερντέν.

•••••
* Πθαίνει μὲ βοήν καὶ βρόντων
τὸ ἔκουδέρνο τῶν γερόντων

Τοιαῦτα κι' ἄλλα εσοβάρ' στοὺς μακαράδες ἔφη,
ὅταν γαμάτοι κέφι

προσήλθον κι' οἱ Πρωθυπουργοὶ, ποὺ κόσμο δαιμονίζουν,
κι' οἱ γέροι κι' ὁ μεσόκοπος ἀούα ξεφωνίζουν.

* Ἀούα γυναικόπαιδα μουγγρίζουν ἐπιστράτων,
ἀούα* στοὺς Πρωθυπουργοὺς φωνάζουν τ' ἄντερά των.

* Ἀούα σκουίζουν τοῦ κακοῦ
πρόσφυγες νηστικοί,
ἀούα καὶ τοῦ Κεντρικοῦ
κραυγάζουν ποντικοί.

* Ἀούα τὰ μακάρια φουστάτα τῶν κορμιάτων,
ποὺ ἔρισκουν εὐκόλα φωμί,
κι' ἀνοίγουν μία πιθαμὴ
ξανά τὰ στόματά των.

* Ἀούα κι' ἔσοι μᾶς* μιλούν
μὲ χνῶτα μυρωδάτα,
ἀούα κι' ἔσοι μᾶς γελοῦν
γλείφοντας ἕνα πιάτα.

* Ἀούα λένε καὶ πολλοί,
ποὺ στέλλουν τούτη τὴ Βούλῃ
* στὸ διάβολο πεσκέσι.

* Ἀούα λέν καὶ Βουλευταί,
ποὺ δὲν ξανάλθαν ποτέ,
καὶ Μπέηδες μὲ φέσι.

Ἄουα κι' ἔσοι πλούτισαν σ'τὴ φτώχεια τὴν περίσσια,
 ἄουα κι' ἔσοι βλέπουμεν μεγάλαις προκοπαῖς,
 ἄουα κι' ἔσοι λησμονοῦν μ' Ἀποκρηθῆς μεθύσια
 τοῦ Γένους τὸ ξεκληρίσιμα, τοῦ Γένους τῆς ἄντροπαῖς.

Ἄουα κάθε μασκαρᾶς, ποῦ τοῦχει φύγ' ἡ τοῖπα,
 ἄουα κούραις καὶ ψευτῆις τοῦ κάθε παρλαπίπα.

Ἄουα κάθε κουραμπιῆ μούτρο σιδερωμένο,
 ἄουα κάθε φωνακῆς,
 ἔπου δὲν εἶναι παρ' ἄσκος
 κι' ἄντερο φρουσκωμένο.

**Ὁ Σκουλοῦθης στὸ χορὸ
 μὲ τραγοῦδι λιγερό.**

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεθεντιά καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ἔμένα νὰ ρωτήσετε τὸν πρώτο καπετάνο,
 ποῦ δίχως νάμαι τοσλιγκας καὶ δίχως νάχω στάνη
 μ' ἐκάνανε μὲ τὸ στανεῖο τοσπάνηδων τοσπάνη.

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεθεντιά, τὴν ἔχουν μόνο γέροι,
 μὰ τί τραβῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτοῦς ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει.
 Νύκτα καὶ μέρα, βρῆ παιδιά, στὸ σπῆτι μου γιουρούσι,
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ φορὰ τοὺς κάνω καὶ τσομπουσι.

Μὲ τοὺς Βουλγάρους ἔδεσμα καλά τὸν γάϊθρο μας,
 μόνον αὐτοὶ θὰ σεβαθοῦν, παιδιά, τὸ γόητρό μας.
 Κι' οἱ Τούρκοι πρώτοι φίλοι μας, κι' εἶπα σὲ κάπο ἰον ξένο
 πῶς γιὰ Πασαράφω χάνομαι καὶ γιὰ Γκαλήη παθαίνω.

Κατηγοροῦνε τὴν Ἀρχὴ καὶ τὴν φωνάζουν γρχαία,
 ποῦ γέροι καὶ μεσόκοποι γενήκων μὴ παρέα.

Βάστα, καὺμένη λεθεντιά,
 σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
 καὶ μὲς σ' αὐτὴ τὴν καταντιά
 σεκλέτια μὴ θυμάσαι.

Κι' ἐγὼ ποῦ σέρνω τὸν χορὸ σὲ λεθεντιάς Ντιδάνια
 σὰν Στεφανῆς ποῦ λέγομαι μού πρέπουνε στεφάνια.

**Κι' ὁ Δραγοῦμης τέτοια λέει,
 ποῦ θαυροεὶ κανεῖς πῶς κλαίει.**

Τόσοι ποντικοὶ βαρβάτοι
 μοῦ χαλοῦνε τὸ κρεβάτι,
 καὶ χυμοῦν κι' ἀπέφω ξένοι
 καὶ χουρεοῦν πεινασμένοι.

Πῶς σὰς φαίνεται κι' αὐτό,
 ποῦ δὲν ἔχομε λεφτό;
 Πῶς σὰς φαίνεται κι' ἔκεινο,
 ποῦ δὲν ἔρρισκεται κινίνο;
 πῶς σὰς φαίνεται καὶ τῆλλο,
 ἔπου νέους φέρους φάλλο;

Μὲ μουφλούζικο ταφτέρι
 σ'τόνα μου καὶ τῆλλο χέρι,
 τίποτε δὲν βλέπω γύρω, μόνο μπόσικα χαρτιά,
 καὶ τσακόνω τὰ ποντικία,

καὶ τὰ βάζω σκουλαρήκια
 σ'τοῦ Ρωμαϊκοῦ ταῦτιά.

**Βγαίνει κι' ὁ Ράλλης
 ὁ χουσομαῆλλης.**

Τὶ πόλεμος εἰς τὸ Βερντέν, ἀλλ' ἔμωσ κι' ἐδῶ πέρα
 δεθὲ πρώτοι Δημητράκηδες μαλλόνουν κάθε μέρα.

Ὁ Γούναρης, μωρὲ παιδιά,
 μοῦ σήκωσε κεφάλι,
 καὶ θέλει καὶ τρικλοτοδιά
 μὲ τρόπο νὰ μοῦ βάλῃ.

Μὲ τοῦτον σέρνοντας χορὸ
 βγάζω μαχαίρι κοφτερό
 μὲς ἀπὸ τὸ σελάχι μου.

Ὁ Πατρινὸς μὲ πολεμεῖ,
 κι' αὐτὸς σὰν κριθῖνο ψωμί
 κάθεται σ'τὸ στομάχι μου.

**Κι' ὁ Πατρινὸς ὁ πρώτος
 ὡς εἶδος Πτερότος.**

Ἐγὼμαι πρώτος τοσλιγκας, ἀφέντηδων ἀφέντης,
 καὶ μὲς σ'τοὺς γέρους τῆς Ἀρχῆς μεσόκοπος λεθέντης
 Ἄλλοι φοροῦν ρεπούμπλικας, ἄλλοι ἴψηλὰ καπέλα,
 ἐγ' ἔμωσ ἔχω, βρῆ παιδιά, γιὰ τὸ φεσάκι τρέλλα.

Ἐγὼμαι Μπέης Πατρινὸς καὶ Μπέης ἔακουσμένο,
 μὲ ξέρουμε καὶ σ'τὴν Σταμπούλ, μὰ τῶρ' ἀποσταμένο;
 πῶω γι' ἄλευρι νὰ σκεφθῶ, κι' ἔποιος δὲν μ' ἀγαπάει
 δὲν ἔλπει χάσικο ψωμί, καὶ πάει πάει πάει.

Μακάρι τώρα, βρῆ παιδιά, μέσα σ'τὴν τόση πείνα
 σιτάρι νὰ ἔξοφτρωσε καὶ μὲς σ'τὴν Ἐλευσίνα,
 νάρχωνται κι' Ἐθνικὸφρονες, μὰ κι' ἄλλοι ποῦ πεινάει,
 νὰ πέρνουν σοσ θέλουσε τὸν Μήτσο νὰ σχωρῶνε.

Ἐγὼ γιὰ σὰς, μωρὲ παιδιά, θαύματα θὰ σκαρώσω,
 κι' ἄουα θὰ φωνάζετε σ'τὸν νέο καπετάνο,
 κι' ἐλάτε τώρα γύρω μου γιὰ νὰ σὰς ἀλευρώσω,
 κι' ἔλους μ' ἄλευρι μπόλοιο Παληάτσους νὰ σὰς κἄνω.

Καὶ καμπόσαις πομιιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκίνο τῆς Κεφαλλονιάς τὸ φοβαρὸν Ζιζάνιο,
 ποῦχει καὶ στίχους μουσικοῦς, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα σπᾶνιο
 ἐγκαθιδρόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
 μὰ κι' ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ ξεγᾶν ποτὲ τοὺς Κεφαλλήνας.